Negocierile anglo-franco-sovietice

Semnarea pactelor de neagresiune dintre Germania, Estonia și Letonia

Negocierile anglo-franco-sovietice au intrat în faza lor finală. Semnarea acordului pare, după însuși lămuririle și precizările celui Chamberlain, făcute în ședința de Miercuri a Camerei Comunelor, iminentă. Plecarea la Moscova a d-lui William Strang, șeful departamentului Europei Centrale din ministerul de externe britanic, este o indicațiune că negocierile sunt aproape încheiate și că trimisul Marei Britanii nu are decât misiunea de a ajunge la soluționarea ultimelor chestiuni cari au rămas în discuțiune.

Din declarațiile d-lui Chamberlain rezultă că, una din chestiunile principale care au făcut din primul moment obiectul de discuțiune, aceea a reciprocității, a fost definitiv soluționată, așa cum a dorit Rusia Sovietică.

„Am comunicat Moscovei — a spus d. Chamberlain — că guvernul britanic este gata să se alăture guvernului francez pentru a da Uniunei Sovietice un ajutor militar deplin în eventualitatea că un act de agresiune împotriva sa ar implica-o în ostilități cu vre-o putere eruopeană".

Reciprocitatea a fost deci admisă în întregime, mai mult chiar, d. Chamberlain a ținut să precizeze că acest sprijin militar nu este limitat numai la cazul unei agresiuni directe asupra teritoriului uneia din cele trei puteri semnatare ale acordului, ci și în eventualități mult mai largi.

„Sunt numeroase posibilități — a precizat d. Chamberlain — în care una dintre cele trei puteri ar putea considera amenințată indirect securitatea s'a printr'o acțiune îndreptată împotriva unei alte puteri europene. Aceste eventualități au fost examinate în detaliu și sper că ne va fi cu putință să propunem o formulă acceptabilă pentru cele trei guverne și care să permită a asigura cooperarea lor spre a rezista agresiunii".

Este deci evident că Marea Britanie a acceptat principiul reciprocității în cel mai larg înțeles al cuvântului și că, în acelaș timp, a acceptat modul de vedere al Rusiei Sovietice, în ce privește securitatea, care poate fi considerată ca primejduită chiar atunci când agresiunea ar fi îndreptată asupra unei alte puteri.

Este, firește, un real și simțitor progres dela faza primă a negocierilor. Este mai ales o profundă schimbare în concepțiunea politică a Marei Britanii, care de la izolarea de acum câtva timp, dela rezervele ei față de riscurile unor angajamente categorice în Europa continentală a ajuns la asumarea unor obligațiuni atât de extinse și atât de precise.

Dar dacă semnarea acordului pare sigură — ceea ce de altfel nu mai face nici la Berlin obiectul vreunei îndoieli — mai este încă în discuție chestiunea țărilor baltice. Se știe, într'adevăr că printre condițiile formulate de Rusia Sovietică a fost și aceea ca Marea Britanie, Franța și Rusia Sovietică să garanteze și securitatea țărilor baltice: Estonia, Letonia și Finlanda. Aceste țări însă dela început nu s'au arătat dispuse să accepte o asemenea garanție, care după părerea lor, nu ar corespunde cu politica de strictă neutralitate pe care vor s'o păstreze, Marea Britanie apreciind acest punct de vedere, a considerat la rândul ei ca inutilă o garanție a securității statelor baltice. De altfel d. Chamberlain nu pare să-și fi schimbat acest mod de vedere. Într'adevăr d-sa a declarat următoarele, Miercuri, în Camera Comunelor:

„Este cu neputință în mod evident să se impună garanții unor state care nu le doresc".

Totuși, d. Chamberlain socotește că această divergență care persistă încă între Soviete și Marea Britanie, nu e de natură să pericliteze realizarea acordului.

„Sper — a spus d-sa — că se va găsi mijlocul spre a se înlătura această dificultate și câteva altele și care nu pot sta în calea încheierei unui acord pentru asistența mutuală împotriva agresiunii".

Un eveniment nou, care a survenit în ultimul moment și care poate înlătura greutatea, este semnarea pactelor de neagresiune ale Germaniei cu Letonia și Estonia. A fost desigur o abilitate diplomatică din partea Reichului, de a grăbi semnarea acestor pacte de neagresiune, spre a face inutilă orice garanție unilaterală dată statelor baltice care n'ar mai fi amenințate de nimeni.

Nu cunoaștem încă textul acestor pacte de neagresiune. Ceeace se știe deocamdată precis este interdependența dintre ele. Într'adevăr durata pactelor este pentru zece ani dar, dacă unul din ele este denunțat înainte, celălalt încetează automat de a mai exista.

Este, probabil, o prevedere inspirată de prudența celor două state baltice și din convingerea că securitatea unuia este strâns legată de aceea a celuilalt.

Rămâne acum de văzut dacă, și în ce formă, Sovietele vor persista în cererea lor ca securitatea statelor baltice să fie totuși garantată și dacă, așa cum a lăsat să se înțeleagă d. Chamberlain, se va găsi o formulă nouă care „să armonizeze vederile celor trei guverne".

Alegerile comunale

Compunerea consiliilor comunale și ale ținuturilor

Mesagiul regal pentru deschiderea Corpurilor Legiuitoare, precizează că în curând se vor institui organele elective, cerute de noua lege administrativă.

Aceste organe, prevăzute de legea administrativă sunt: consiliile comunale și ale ținutului, care urmează să fie alese în curând. Convocarea corpului electoral pentru comunele rurale și urbane nereședință va fi făcută de prefect, pentru celelalte comune de rezidentul regal, — iar pentru municipii de ministerul de interne.

CAȚI CONSILIERI SE ALEG

Noua lege administrativă prevede că primarul și ajutorul de primar vor fi numiți de puterea centrală pe termen de 6 ani, astfel că, în viitoarele alegeri comunale cetățenii vor desemna numai pe membrii consiliului comunal cari vor fi: 3 în comunele rurale; 5 în comunele urbane nereședințe de județ; 7 în comunele urbane de reședință și 12 în municipii.

Consiliile alese se completează cu membri de drept. In comunele rurale, intră cel mai vechi reprezentant al bisericii creștine ortodoxe și cel mai vechi diriginte al școlii primare de stat, desemnați de prefect. Ei au vot consultativ.

In comunele urbane, pe lângă preot și învățător, mai fac parte, medicul cel mai vechi de spital, medicul veterinar, directorul căminului cultural, primarii comunelor suburbane.

CINE VOTEAZA

La consiliile comunale votează toți alegătorii cetățeni români, fără deosebire de sex, cari au vârstă de 30 de ani împliniți și practică una din cele trei îndeletniciri: agricultura și munca manuală; comerțul și industria; ocupațiuni intelectuale.

Să fi contribuit cel puțin un an la sarcinile comunei.

După lege nu pot fi aleși consilieri comunali monahii, preoții și învățătorii, funcționarii statului, ținutului sau comunelor, militarii în activitate și debitanții de băuturi spirtoase.

In consiliile stațiunilor balneare și climatice pot fi aleși și proprietarii de imobile din acele localități.

Votarea la consiliile comunale se va face cu scrutin uninominal, secret și obligator, durând o singură zi.

CONSILIUL ȚINUTULUI

Odată cu consiliile comunale se vor face alegeri și pentru consiliile ținuturilor.

Consiliul ținutului se compune din câte doi consilieri comunali, aleși de consiliile comunale ale fie cărui județ și din câte un membru, desemnat de camerele de agricultură, comerț, industrie și muncă din ținut.

Pe lângă consilierii aleși sunt și membrii de drept: rectorul universității sau directorul cel mai vechi al școalei de grad superior din ținut, inginerul de stat, cel mai vechi, medicul de stat, medicul veterinar, inginerul agronom, prezidentul societății celei mai vechi de asistență socială, reprezentantul cel mai înalt în grad al căminului cultural și inspectorul de ținut al „Străjii țării".

Desemnarea membrilor de drept se face de ministerul de interne.

Atât consiliul comunal, cât și consiliul ținutului vor fi alese pe timp de 6 ani.

C. Ș.

„Manon Lescaut"

Conferința ținută de d. Al. Popescu-Necșești

D. Al. Popescu-Necșești a ținut Joi d. a., la sala Dalles, în cadrul prelegerilor despre „Veacul lui Ludovic XV", organizate de Institutul francez de înalte studii în România, o conferință despre celebrul roman al abatelui Prévost, publicat la Rouen, în primăvara anului 1733.

Conferențiarul arată că acei cari au exprimat cu mai mult relief și cu o artă desăvârșită aspirațiunile sensibilității franceze la începutul veacului XVIII, au fost Marivaux și abatele Prévost. Spre deosebire de cel dintâi, al cărui nume a rămas în amintirea tuturor, numele celuilalt e foarte rar rostit; în schimb, numele eroinei romanului, *Manon Lescaut*, strălucește cu toată puterea.

Romanul, acest gen literar proteiform, corespunde cerințelor sufletești ale lumii moderne și de aceea, apariția romanului abatelui Prévost a fost atât de bine primită.

Conferențiarul vorbește despre cea mai veche traducere românească a acestei cărți, apărută în 1887 și datorită lui Ștefan Christache Băjescu—și citește prefața traducătorului la ediția românească, din care reiese grija acestuia de a pune în mâna tineretului o carte de înalt înțeles moral.

Eroina romanului abatelui Prévost e pe gustul veacului XVIII, care nu ia iubirea în tragic. Totuși, prin spiritul ei de sacrificiu și abnegație, ea depășește momentul istoric în care a apărut, drama ei aflându-și ecou în sensibilitatea omenească de pretutindeni și din toate timpurile. Astfel că acest roman are nu numai o valoare istorică, dar și una universal omenească.

Din punct de vedere al istoriei literare, *Manon Lescaut* marchează schimbarea petrecută în gustul publicului, a cărui predilecție se îndreaptă către analiza sufletească și conflictele între sentimente nobile.

Marivaux și Prévost sunt reprezentanții tipici ai preromantismului, care însemna o primenire a sensibilității omenești, oridecâteori și oriunde aceasta se exprimă direct, scăpând de sub controlul rațiunii.

Conferențiarul face apoi o apropiere între pictorul Watteau și Prévost, amândoi din Picardia: amândoi au zugrăvit tipul femeii franceze din veacul XVIII, tip care îmbină cochetăria, gustul pentru plăceri și pentru bani, cu iubirea desinteresată și spiritul de jertfă și al cărei farmec rezidă, mai presus de orice, în feminitatea ei vagă, care ne îngădue să ne-o imaginăm, după temperamentul fiecăruia.

Imbinând noțiunea sau ideea de păcat, cu aceea de fatalitate, romanul abatelui Prévost atinge intensitatea tragică, urmând însă căile creștinismului.

Inainte de a-l fi scris, Prévost avusese prilejul să-l povestească de repetate ori și acestui fapt se datorește fără îndoială puritatea formei, care-l face comparabil cu o tragedie racineană. La această însușire se adaogă sobrietatea stilului și incisivitatea analizei sentimentelor omenești.

Meritul suprem al romanului *Manon Lescaut*, constă în orientarea gustului public înspre realismul vieții zilnice, desfășurată în cadrul viu contemporan, favorizând astfel nașterea romanului modern.

Jubileul de 70 ani

de cale ferată română — Ceferiada 1939

Distrugerile din timpul războiului.— Opera de refacere, după 1919, sub Regele Ferdinand

Ultimul tip de locomotivă construită în țară pentru trenurile de mare tonaj, cu viteză de 110 km. oră.

Situație înfloritoare tehnică și financiară în care se găseau căile ferate române la 1916, i-a urmat întregul cortegiu de distrugeri din timpul războiului 1916—1918.

In acest timp, calea ferată a avut unica sarcină de a transporta armata în toate părțile țării, asigurându-se, în fiecare direcție și câte un tren pentru călătorii civili.

De o exploatare normală ca instrument economic nu mai poate fi vorba.

In iarna 1916-17 o mare parte din rețea și din parcul de material rulant se pierde prin ocuparea unei părți a țării, rămânând în stăpânirea căilor ferate vre-o mie de km. cale, cu un parc foarte redus de locomotive și vagoane.

Intreținerea liniei și a instalațiilor nu se mai poate face, din lipsă de material; totuș, cu toate marile și feluritele greutăți întâmpinate s'a putut face față cerințelor.

DISTRUGERILE RAZBOIULUI

La încheierea păcii, căile ferate se găsesc într'o situație cu totul deosebită aceleia dinainte de război. Aproape întreaga rețea este distrusă sau stricată. Podurile, lucrările de artă, terasamentele, clădirile, materialul de cale și cel rulant erau uzate până la maximum, dacă nu erau chiar distruse și împuținate. Vagoanele de călători erau devastate în interior de tot mobilierul.

Rămăsese 170 locomotive utilizabile, 500 vagoane de călători și 4000 vagoane de marfă, față de 23.500 cât erau în 1916.

Prin unirea tuturor provinciilor române, rețeaua se triplează, astfel că ea sporește dela 3996 km. în Vechiul Regat la aproape 11.000 km., adăogându-se 5396 km. în Ardeal și Banat, 630 km. în Bucovina și 979 km. în Basarabia.

Nici în aceste provincii situația nu era mai bună, decât în Vechiul Regat. In Bucovina, care fusese în mai multe rânduri câmp de luptă, dezastrul era mai mare; în Basarabia, liniile cu ceartament de cale largă ruseacă erau prost întreținute, fiind și de o construcție mai rea, fără balast și cu traverse din brad; doar Ardealul aducea o stare mai bună, însă și aci liniile erau prost întreținute din cauza războiului, iar materialul rulant insuficient.

Majoritatea liniilor aveau un caracter de linie secundară, neputând fi adaptate traficului impus de noua viață economică a României Mari.

O altă dificultate consta în orientarea liniilor în sensul traficului ce interesa țările, de unde proveneau provinciile desrobite, precum și diversitatea tipurilor de linii, instalații, material rulant și chiar organizarea. Așa că până azi, cu toată opera de refacere, calea ferată mai posedă linii cu tipuri diferite de șini și tipuri de ramificații, cu mai multe feluri de centralizări și semnalizări în stații.

In 1919 existau foarte multe tipuri diverse de locomotive, iar vagoanele erau de o varietate extraordinară. Adăogându-se la toate acestea și lipsa de personal tehnic și de specialitate, este lesne de înțeles cât de greu se putea face o exploatare normală. Proasta stare economică mondială, adusă de războiu, contribuia la rându-i, în mare măsură, la situația căilor ferate în acea epocă.

OPERA DE REFACERE

Dacă domnia marelui Rege Carol I înseamnă pentru țară — între altele — și întemeierea și desvoltarea căilor ferate române, domnia Regelui Intregitor de neam Ferdinand I, se leagă de refacerea căilor ferate și românizarea exploatării diverselor rețele alăturate vechiului regat, după cum domnia Regelui Carol al II-lea, — despicătorul vremurilor noui — înseamnă pentru calea ferată un ritm nou de progres și de satisfacere integrală a nouilor cerințe culturale, economice și strategice ale țării întregite.

Pentru a îndrepta reaua stare în care se găsea calea ferată, după război, conducerea acestei instituții se găsea în fața a două probleme, a căror deslegare era de cea mai mare importanță și urgență:

1) *Refacerea și consolidarea rețelei, precum și a materialului rulant* și

2) *Adaptarea rețelei de cerințele noui ale traficului.*

Potrivit acestor îndatoriri, s'au restabilit în primul rând liniile, lucrările de artă și instalațiile distruse de războiu și s'au refăcut 170 poduri din cele mai importante.

S'au normalizat — până în anul 1921 — liniile de cale largă din Basarabia.

S'a început refacerea și consolidarea întregii rețele, unificându-se tipurile de șini, prin standardizarea lor, astfel că, de unde în 1918 existau 65 tipuri de șini, cu greutatea variind între 45 și 17 kg. pe metru liniar, astăzi situația este foarte mult îmbunătățită, ajungând numai la câteva tipuri de șine. S'au redus de asemenea tipurile de locoomtive și s'a înzestrat parcul cu un număr însemnat, majoritatea fabricate în țară; deasemenea s'au introdus vagoane de mărfuri speciale, ce corespund cerințelor de transport ale diferitelor produse, atât în interior, cât și în exterior, vagoane frigorifere, de vietăți, de pește viu, etc.

Pentru îndeplinirea acestui îndoit program de mari proporții, se cereau enorme sacrificii bănești și un plus de eforturi din partea corpului tehnic.

Cu dârjenia inginerilor români, cu concursul întregului personal tehnic superior și inferior, cu competența și energica stăruință a conducerii direcției generale și cu o cheltuială extrabugetară de 11 miliarde lei s'a reușit să se rezolve aceste sarcini grele, de astă dată în acord cu nouile cerințe ale țării.

A trebuit să treacă mulți ani de trudă nespusă, de răbdare și încredere în propriile noastre puteri, pentruca exploatarea întregii rețele de cale ferate să se poată face în mod normal.

In 1930 lungimea liniilor ferate era de 11.135 km., numărul locomotivelor de 3.180 al vagoanelor de călători de 1811, al vagoanelor de marfă de 72.749. *Comparate aceste cifre cu cele de mai sus, se vede limpede marile progrese realizate.*

Dar, dacă rezultatele tehnice sunt atât de satisfăcătoare în 1930, față de dezastrul din 1918, prin truda tehnicei românești, în schimb rezultatele financiare lasă de dorit, deoarece în acest an deficitul bugetar trece de 600 milioane lei.

Noui probleme se pun, așa dar, conducerii căilor ferate și era nouă, plină de rezultate tot mai strălucite, începe cu Domnia Regelui Carol al II-lea, după cum vom vedea în numărul de mâine al ziarului nostru.

C. FULGA

—xXo●oXx—

PENTRU INIMILE CARITABILE

Nenorociții de mai jos se găsesc într'o impresionabilă mizerie. Ei fac apel la cei cu inimă bună cerându-le ajutor:

Colceru Ion, Cluj, str. Nădășel nr. 1 A, lipsit de amândouă mâinile, se sbuciumă, alături de soția și cei doi copilași, cel mai mare în vârstă de cinci ani, în cea mai cruntă mizerie. Lipsit cu desăvârșire de vreun sprijin și în neputință de a munci, deși tânăr, bietul om asistă îndurerat la chinul micilor odrasle.

Orice ajutor, trimis pe adresa de mai sus, ar alina suferința acestui nenorocit.

— Didina Rădulescu, str. Moș Ajun nr. 3, văduvă, operată de curând, cu 7 copii. Fiind datoare la chirie și fără nici un sprijin, biata femeie apelează la cei buni.

— Ilie Niculescu, str. Ceair nr. 110, bătrân, de 78 ani, a rămas cu încă 3 nepoți, orfani în urma morții fiului lui, muritori de foame.

Ei roagă să fie ajutați.

Solidaritate socială și solidaritate națională prin străjerie

Conferința d-lui prof. Petre Andrei, ministrul educației naționale, la Radio

D. prof. Petre Andrei, ministrul educației naționale, a vorbit la Radio despre: „Solidaritate socială și solidaritate națională prin străjerie".

Cultul casei și al strămoșilor — a spus d. ministru — a fost în antichitate baza unității familiei, pe care s'a întemeiat statul antic. Ce splendid exemplu de solidaritate familială constitue Parentalia, acele sărbători în care se cinsteau strămoșii, afirmându-se legătura indestructibilă cu ei, dependența de ei, de tot trecutul familiei!

Solidaritatea socială poate fi de mai multe feluri sau se prezintă sub mai multe aspecte. Astfel există o solidaritate familială, bazată pe legăturile de sânge dintre oameni, din care se nasc apoi legăturile sufletești, unitatea în bucurie ca și în suferință. Amintirile comune ale celor cari s'au născut din aceeași părinți, casa, ceremoniile și sărbătorile care adună laolaltă pe toți membrii familiei, sunt elemente care îi fac să se simtă unitari în orice moment.

Cât de puternic este desvoltat uneori sentimentul de onoare al unei familii. Iată deci un prim tip de solidaritate socială.

Trecând însă peste solidaritatea profesională, care și ea este foarte desvoltată și naturală, trebue să ne oprim puțin asupra **solidarității naționale.**

Aceasta este sentimentul de unitate cu grupul național din care facem parte. In sufletul fiecăruia trăește și se oglindește națiunea, căreia aparține și care și-a imprimat caracterele sale prin limbă, prin trecut istoric comun și prin năzuințe de viitor. Amintiți-vă cum tresăltam și tremuram cu toții odinioară, când încă pe băncile școlii ni se vorbea despre Transilvania, Basarabia și Bucovina!

Fiecare trăește mândria sau umilința națiunii sale. Nici odată poate nu se simte mai bine această trainică legătură de solidaritate cu națiunea decât în momentele de criză sau atunci când patria pare a fi în pericol.

Dar înlăuntrul uneia și aceleiași națiuni se pot forma grupări, asociații, pe baza unor scopuri parțiale și speciale. Așa se naște solidaritatea de interese sociale, profesionale, economice, etc. Prin urmare în cadrul aceleași mari solidarități naționale trăiesc și se desvoltă alte unități solidare, care însă toate trebuesc subordonate națiunii și statului.

Iată pentru ce înlăuntrul unei națiuni individii trebue să fie educați, pentru a înțelege și a trăi intens legătura cu dânsa și a nu-și uita nici un moment îndatoririle lor.

Straja Țării este un organ pentru această educație a tineretului românesc.

M. S. Regele, preocupându-se nu numai de problemele prezentului, care interesează statul și națiunea română, ci — cu acea clar vedere, pe care o dovedește în toate împrejurările, — urmărind viitorul neamului nostru, și-a îndreptat atenția spre tineret, speranța și forța de mâine a României.

Tineretul este al familiei și al statului și nimeni altul nu are dreptul să-l utilizeze. De aceea M. S. Regele a instituit Straja Țării.

Prin activitatea pe care o desfășoară, prin ceremonialul, pe care îl întrebuințează, prin crezul pe care l-a formulat, Straja Țării urmărește în primul rând această educație a sentimentului de solidaritate națională.

Astăzi, mai mult ca altădată este vremea când națiunile își conturează cât mai precis ființa și drepturile lor. Nu-i este îngăduit nici unei națiuni conștiente să neglijeze trezirea și întărirea sentimentului ființei naționale.

Dar rolul Străjii Țării nu se limitează aici, deoarece educația națională este ceva mai complexă și necesită și alte forme de activitate. Copiii noștri au îmbrăcat uniforma de străjer și se simt mândri cu ea, o poartă bucuros.

Dar aceasta are și o altă semnificație. Straja Țării urmărește să completeze **educația morală** care se face în familie și în școală. Educația morală tinde să dea fiecărui individ **sentimentul unei disciplini interioare**, a unei armonii între înclinațiunile personale, subiective și datoriile, pe care ni le impune societatea, na-

D. PETRE ANDREI

țiunea, cu trebuințile ei.

Uniforma, pe care o poartă copiii străjeri, — întocmai ca și alte categorii de oameni, — își are rostul ei în acest proces de disciplinare interioară și de educare morală.

Uniforma are menirea de a aminti fiecăruia, în orice moment, ce rol joacă și ce datorii i se impun. Fiece profesiune și fiece rang social are o conduită și o disciplină proprie, pe care nu le pot înfrânge, pe care nu trebue să le înfrângă.

Uniforma îi arată ofițerului, ca și magistratului, că el are o anumită datorie și îi impune, în orice ocazie, atitudinea potrivită rolului pe care îl joacă și demnității, pe care o are.

Uniforma îi amintește străjerului întotdeauna legământul făcut, crezul adoptat și datoriile, care i se impun.

Deaceea, iubiți străjeri, să respectați cu sfințenie albul cămeșei și al băștii voastre, căci el este semnul purității, al nevinovăției, care caracterizează vârsta voastră. In școală și în afară de școală, ori unde v-ați afla, căutați ca prin purtarea, prin vorbele și faptele voastre, să nu pângăriți haina pe care o purtați. Nu uitați că lumea nu vă cunoaște pe fiecare în parte, ca persoană, cu un anumit nume, pe care îl aveți, dar toți știu, când văd în această uniformă, că sunteți străjeri și orice gest nepotrivit, orice cuvânt deplasat, orice atitudine reprobabilă se resfrânge asupra străjeriei. Feriți-vă cu grijă de toate acestea.

Străjeria, prin semnele exterioare întrebuințate de ea, face vie și actuală oricând ideia inițială, care i-a dat naștere și scopurile, pe care le urmărește. Pornește, după cum spuneam, dela exterior, dela o disciplină aproape militară, pentru a ajunge la disciplina morală, armonică, senină, interioară în suflet, pregătind oameni întregi, corecți, iubitori de tot ceeace e uman, moral, național, solidari cu toate valorile superioare ale culturii.

Străjerii sunt forța de mâine, care primind drept patrimoniu o Românie Mare, are datoria să-i apere hotarele cu îndârjire, să înfrângă pe oricine ar îndrăzni să năzuiască altfel față de țara noastră. Ei vor apăra și vor spori viața și prestigiul neamului nostru cu atât mai mult și mai bine cu cât vor avea la îndemână mijloacele cele mai potrivite pentru atingerea scopului.

Solidaritatea națională este servită cu atât mai mult și mai bine cu cât indivizii vor fi mai luminați și mai conștienți. Popoarele primitive, fără o cultură mai înaltă, n'au nici conștiința națională, nici solidaritatea, pe care aceasta o creiază, nici rezistența, pe care o produce.

Cultura o desvoltă și o întărește. Forța, care întărește rezistența brațului, provine deci din cultură, din școală, din carte. Deaceea, iubiți copii străjeri, să nu uitați că **a fi bun străjer** însemnează în acelaș timp **a fi și bun elev.** Inarmați sufletește cu armele cele mai puternice, pe care le-a produs Dumnezeirea, și cu mintea bogată în tot ce a creiat cultura omenească, să fiți încrezători în destinele neamului nostru, în forța voastră, în dragostea ce v'o purtăm cu toții.

In avântul vostru tineresc, în serbările străjerești care au început, puneți tot sufletul vostru curat și cu toți laolaltă, solidari în jurul steagului și al Regelui, arătați-I dragostea ce I-o purtați.

Aniversarea regelui Angliei

Poporul britanic a serbat Joi aniversarea nașterii Suveranului Marei Britanii, M. S. Regele George al VI.

Data nașterii Suveranului Maret Britanii este la 14 Decembrie — dar sărbătorirea ei se face în ziua de 8 Iunie.

Cu acest prilej lady Hoare și sir Reginald Hoare, ministrul Angliei la București au primit pe membrii coloniei engleze din Capitală cari au prezentat felicitările și urările lor pentru Suveran.

Un „garden party" a fost organizat în parcul legațiunei.

Cursurile de vară

pentru profesorii liceelor comerciale la Academia comercială din București

16 August 2 — Septembrie

In vara acestui an va fi la Academia comercială din București, obișnuitul ciclu de cursuri pentru profesorii liceelor comerciale.

Prelegerile vor trata probleme din viața economică românească.

Vor conferenția în intervalul de timp dela 16 August la 2 Septembrie: d. prof. Petre Andrei, ministrul educațiunei naționale: I. Argeșeanu; prof. C. Bungețianu; Victor Bădulescu; prof. C-tin Bălescu, prof. Constantinescu K. N.; prof. N. Cornățeanu, ministrul agriculturii; prof. I. G. Dumitrescu; conferențiar St. Dumitrescu; prof. I. N. Evian; dr. A. Frumzănescu; prof. Sp. Iacobescu; prof. D. R. Ioanițescu; prof. ing. Vasile Iscu; prof. Victor Jinga, subsecretar de stat; conf. Ion Longhin; prof. Virgil Madgearu; Sorin Mihăilescu; dr. Mănuilă; ing. Cezar Popescu; prof. Ion Răducanu, rectorul Academiei comerciale București; conf. P. H. Suciu; conf. Ioan Tatos; prof. Gh. Zane.

Pot participa la aceste cursuri, pe lângă d-nii profesori ai liceelor comerciale și d-nii profesori ai liceelor teoretice sau industriale.

Cursurile sunt gratuite și au loc în fiecare dimineață dela orele 9-12, în amfiteatrul cel mare al Academiei comerciale din București.

D-nele și d-nii profesori participanți la aceste cursuri, cari sunt în provincie, pot fi găzduiți la cămin contra cost.

Inscrierile la aceste cursuri se fac la secretariatul Academiei comerciale din București, în fiecare zi de lucru.

Constituirea Corpului subinginerilor și al conductorilor

Depunerea candidaturilor

Comisiunea pentru constituirea corpului subinginerilor și conductorilor, funcționând în baza art. 44 din legea pentru purtarea titlului, exercitarea profesiunii de subinginer sau conductor și înființarea corpului subinginerilor și conductorilor, invită pe toți d-nii subingineri și conductorii care au depus, până la 31 Martie 1939, cererile însoțite de actele legale pentru a fi înscriși în corp și care îndeplinesc condițiunile cerute de art. 23, 26 și 28 din lege, să comunice comisiunii dacă voiesc să candideze pentru a fi aleși în comitete, comisiuni sau consiliul corpului, depunându-și candidatura.

Candidaturile se primesc și se înregistrează la biroul comisiunei până în ziua de 20 Iunie, ora 16. Cele ce îndeplinesc condițiunile prevăzute în lege, vor fi publicate în **Monitorul Oficial** din ziua de 24 Iunie a. c.

Nimeni nu poate candida decât o singură dată, într'unul din comitete, comisii sau consilii.

In comitetul fiecărei secțiuni din diviziunea subinginerilor vor fi aleși 15 membri; în comitetul diviziunii, 13 membri; iar în comisia disciplinară, 3 membri și 3 supleanți de fiecare secțiune.

In comitetul fiecărei secțiuni din diviziunea conductorilor vor fi aleși 9 membri; în comitetul diviziunei, 10 membri; iar în comisia financiară, 3 membri și 3 supleanți de fiecare secțiune.

In consiliul corpului, 3 membri dintre subingineri; în comisia de control financiar, 3 membri și 3 supleanți; în comisia disciplinară centrală, 6 membri și 6 supleanți.

Fioroasa crimă din com. Vânători-Neamț

Tg.-Neamț, 5 Iunie

Postul de jandarmi din comuna Vânători, cercetează pentru a deslega misterul care învălue asasinarea femeei Casandra Cosma.

In dimineața zilei de 2 Mai, văduva de război Casandra I. Cozma, in etate de 50 ani, a fost găsită în nesimțire, oribil mutilată, în fundul grădinei locuitorului Vasile Fușalău. Dusă la spitalul din Tg.-Neamț, cu toate îngrijirile date de d. dr. Iltimie, după o noapte de chinuri, nefericita a murit. La autopsia făcută, s'a constatat că avea capul zdrobit, lovituri peste tot corpul, iar ceiace rămâne considerat mai bestial și îngrozitor de închipuit, avea burta, și organele genitale zdrobite cu un par ascuțit.

Din cercetările de până acum, autoritățile și-au fixat atențiunea pe două căi, care vor duce — una din ele — cu siguranță la identificarea criminalului. Intâile bănueli au căzut asupra lui Vasile Damian, zis Roșu, tot din Vânători. Adus în fața victimei până a nu-și da sufletul, Damian neagă faptul că ar avea vre-o cunoștință despre crimă, cu toate că, Casandra Cosma, în fața lui, pe cât s'a putut mișca, prin semne și gesturi, a arătat că Damian îi este călăul. Rămâne de constatat dacă victima, prin semne, l-a arătat pe Damian că ar fi criminalul, sau că el ar fi știind ceva.

Alte indicii prinse de autorități, arată că victima, în ziua nenorocirei, ar fi fost văzută venind de la Tg.-Neamț spre casă, în tovărășia unui tânăr necunoscut încă, cu care era în intimă prietenie și cu care, împreună, în acea zi ar fi băut.

Totuși, se speră că până la urmă criminalul va fi descoperit.

FORMIDABIL SUCCES

AMINTIRI... VINURILE MELE

de

IANCU BREZEANU

Senzaționala carte de amintiri a marelui artist